

VIATA SANGELUI IN VOI

VIAȚA SÂNGELUI ÎN VOI

05 august 2018

Slăvit să fie Domnul! Slăvit să fie Numele Său!

Este atât de bine să fiu cu voi în dimineața aceasta, fiindcă aștept cu nerăbdare timpul când suntem împreună. Am încredere în Domnul că va veni de fiecare dată să facă ceea ce a făgăduit și că va frânge în dimineața aceasta Pâinea Vieții pentru noi.

Vă rog să deschideți Bibliile la 2Tesaloniceni 2.9-10:

„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase

și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.”

Aceasta este uimitor. Mântuirea lor este legată de dragostea adevărului. Așadar, Adevărul și mântuirea sunt legate una de cealaltă. Nu Adevărul pe jumătate și mântuirea, nu Adevărul parțial, ci Adevărul este legat de mântuire.

„Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună:

pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiure, să fie osândiți.

Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.” (v. 11-13).

Nu credința unui adevăr, a două sau zece adevăruri, ci credința adevărului.

„Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.” (v.14).

Voi ați fost chemați să căpătați *slava Domnului nostru Isus Hristos*. Aceasta este ceva ce trebuie să obținem: slava Domnului nostru Isus Hristos.

Să mergem în Coloseni 1.12-13:

„...mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină.

El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.”

Noi am fost izbăviți de sub puterea întunericului și trebuie să înțelegem că în Scripturi există o temă majoră, pe care o găsim în Geneza, și care ne vorbește despre Lumina care împrăștie întunericul. Întunericul acoperea pământul, dar a venit Lumina și l-a împins înapoi. Lumina pe care o aduce El reprezintă întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, descoperirea lui Dumnezeu. Această Lumină a venit la început ca să scoată pământul din haosul întunericului.

Așadar, în Scripturi există o temă importantă, aceasta fiind în legătură cu Lumina și întunericul, întunericul fiind în esență lipsa descoperirii. Dacă vrem să înțelegem mai clar, întunericul este lipsa, absența descoperirii, în timp ce Lumina este plinătatea descoperirii. Amin!

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui,

în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea.

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.” (v. 13-17).

Când citim ceea ce spune Pavel aici, am putea crede că se referă la Isus Hristos, dar el se referă la Hristos într-o natură în care Se afla înainte de a fi făcut trup. El

era Cuvântul; era Gândul exprimat al lui Dumnezeu, Logosul, Cuvântul, prin El fiind făcute toate lucrurile. Cum? Prin exprimarea Gândului lui Dumnezeu, prin Cuvânt.

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel Întâi Născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate.

Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El

și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.” (v. 18-20).

Când a ajuns aici, fratele Branham a spus: *„Priviți unde a avut loc acea împăcare.”* Isus a venit, Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi ca să facă pace prin vărsarea Sângelui Său. Prin vărsarea Sângelui Său, El trebuia să aducă înapoi, într-o stare de armonie, tot ceea ce era în haos.

„Așadar, acum El împacă totul cu Sine, prin El: „și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri.”

Este uimitor și în același timp important să observăm că nu numai pământul se afla într-o stare căzută deoarece păcatul a început în ceruri, când Lucifer s-a răzvrătit și a treia parte din îngeri au căzut odată cu el. Așadar, această împăcare care are loc pe pământ, nu aduce împăcare numai pentru lucrurile de pe pământ, ci merge înapoi în ceruri, împăcând și lucrurile care se află Acolo. Aleluia! Și noi trebuie să recunoaștem că provenim din ambele locuri.

„Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum

prin trupul Lui de carne...” (v. 21-22).

Voi citi aceasta încă o dată și vreau să subliniez că între versetul 21 și 22 nu există semne de punctuație, este aceeași propoziție. Dacă avem o Biblie împărțită pe versete, ne-am putea gândi că versetele 21 și 22 sunt două propoziții diferite, dar nu este așa, ele fac parte din aceeași propoziție.

„El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte.”

Când am fost împăcați noi? Când ne aflăm în trupul Lui de carne. Deci, El ne-a împăcat în trupul Lui de carne.

Fratele Branham a luat acest verset și ne-a arătat că atunci când Hristos era pe cruce, noi eram în El. Dacă facem parte din Cuvânt, El era Cuvântul făcut trup. Dacă Cuvântul este în voi, același Cuvânt era în El în ziua aceea, iar noi am fost împăcați deja, de aceea, nu putem veni la judecată pentru că Dumnezeu nu ne va judeca de două dori. Acel atribut, acel Cuvânt-sămânță a fost judecat deja atunci când Cuvântul S-a făcut trup, iar noi am fost împăcați în trupul Său. Dacă vă puteți regăsi acolo, nu mai există teama că veți fi judecați, nu mai există frica de judecată pentru că ați fost deja judecați. El nu se referă la trupul vostru care este alcătuit din elementele pe care noi le mâncăm, ci se referă la adevăratul, la originalul „eu”. Aleluia!

Să mai citim încă o dată:

„Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele...”

Pentru un timp, voi ați fost străini, separați, dar nu ați fost întotdeauna așa pentru că veniți de la Dumnezeu. dar pentru un anumit timp, ați fost înstrăinați, ați fost vrăjmași, dar nu vrăjmași în Sămânța voastră genă, ci vrăjmași în mintea voastră firească. În Sămânța-genă care este în sufletul vostru, voi nu ați fost niciodată un vrăjmaș al lui Dumnezeu, fiindcă aceea făcea parte din Dumnezeu, era Viața, Zoe, o Sămânță-genă a lui Dumnezeu aleasă mai dinainte. Acea nu a fost niciodată un vrăjmaș.

„Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum

prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină;

negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință...”

Vedeți cum necredința, respingerea Adevărului este legată întotdeauna de mântuire? Astfel, dacă nu rămâneți în credință, dovediți că nu vă aflați în trupul Lui când a fost atârnat pe cruce.

„negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.

Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei..."

Voi erați în El și ați fost împăcați prin trupul Său care a fost dat ca Jertfă, dar acum, marea Taină este Hristos în voi, nădejdea slavei.

„...Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.” (v. 21-28).

El nu îl va înfățișa pe orice om desăvârșit înaintea lui Hristos, ci în Hristos. Cum ajungeți voi la desăvârșire? În Hristos. Voi nu sunteți înfățișați desăvârșiți, după ce ați atins desăvârșirea, pentru că noi nu vom reuși să facem niciodată aceasta, ci vom fi înfățișați desăvârșiți în Hristos.

„Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” (v. 29).

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul **„Singurul loc ales de Dumnezeu pentru închinare”**:

„La fel a fost și în zilele lui Elisei. Elisei avea acea oglindire chiar și în oasele sale... Dumnezeu Se oglindea în trupul lui, făcând trup Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au aruncat un om mort peste ele (peste oasele lui Elisei) și mortul a revenit la viață.”

Noi am vorbit despre aceasta, iar astăzi vom vorbi din nou. Elisei avea Puterea de aducere la Viață sau Puterea învierii, chiar și în oasele sale.

„Noi suntem carne și oase din El atâta timp cât suntem Mireasa lui Hristos.”

Elisei reflecta Cuvântul făcut trup al lui Dumnezeu, era o oglindire a lui Dumnezeu, manifestarea Cuvântului pentru ziua sa, iar când a murit și a putrezit, s-a întors în elementele din care a fost născut, dar când au aruncat mortul acela peste oasele

lui și mortul a intrat în contact cu ele, a revenit la viață. De ce? Pentru că trupul lui Elisei manifesta Cuvântului lui Dumnezeu pentru ziua sa, oglindea slava lui Dumnezeu, iar în oasele lui era o Putere, o Putere de aducere la Viață.

Fratele Branham ne-a povestit această întâmplare pentru că dorea să vedem ceva. De fapt, el nu voia ca noi să privim la Elisei, nu era interesat ca noi să înțelegem ce era cu oasele lui Elisei, pentru că a spus:

„Noi suntem carne și oase din El atâta timp cât suntem Mireasa lui Hristos.

Credeți aceasta? În ordine. El a murit pentru noi, iar noi am murit față de noi înșine și suntem îngropați în Numele Său, noi „nu mai suntem ai lumii, ci ai Săi”, familia din ceruri fiind numită după Isus Hristos. Aceasta ne spune Efeseni 1.21... Familia din ceruri. Cum este numită familia din ceruri? Isus. Cum este numită familia de pe pământ? Aceasta este Casa lui Dumnezeu, acolo unde se află Sângele.”

Nu eu am spus aceasta, ci el. El a avut autoritatea să o spună, eu nu o am.

„Aceasta este Casa lui Dumnezeu, acolo unde se află Sângele, nu-i așa? Aceasta este Ușa, este Poarta, este Locul în care El Și-a pus Numele, iar Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”

El a locuit literalmente printre noi, dar aici nu se referă la manifestarea Lui de acum două mii de ani, ci se referă la manifestarea lui Isus Hristos astăzi, la manifestarea Lui în Trupul Său alcătuit din mai multe mădulare.

În mesajul „**Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită**”, scrie:

„Biserica este Sângele lui Hristos, prin Duhul, pentru că Viața este în Sânge. Acesta este botezul cu Duhul Sfânt care ne botează în Trup, care recunoaște numai Trupul Său, Carnea Sa, Cuvântul Său.”

Am uitat să vă spun, dar astăzi aș vrea să vorbesc despre subiectul „**Viața Sângelui în voi**”. Acest lucru este foarte important pentru că fratele Branham a spus că Biserica este Sângele.

Astăzi, vom spune unele lucruri, de fapt nu eu le voi spune, ci fratele Branham le-a spus, pentru că eu nu le-aș spune niciodată. Ca ființă umană, ca om, ar fi o îndrăzneală din partea mea să spun aceste lucruri, dar el a fost un profet al lui Dumnezeu și a avut tălmăcirea corectă a Cuvântului, el a fost un descoperitor divin

al Cuvântului și a avut autoritatea și legitimarea care susține ceea ce vom citi astăzi.

Pentru a face aceasta, aș vrea să mergem în Levitic 17. Noi am mai trecut prin aceste lucruri, ceea ce înseamnă că pentru unii dintre voi aceasta este o recapitulare, dar este o recapitulare bună. Aș putea să le recapitulez în fiecare zi a vieții mele și aș fi la fel de entuziasmat.

Deci, Levitic 17.10-11:

„Dacă un om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor mănâncă sânge de orice fel, Îmi voi întoarce Fața împotriva celui ce mănâncă sângele și-l voi nimici din mijlocul poporului său.

Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.”

Pe măsură ce înaintăm, este important să înțelegem acest text pentru că fratele Branham ne-a spus că Viața Se află în Sânge. El a spus:

„Biserica este Sângele lui Hristos, prin Duhul, pentru că Viața este în Sânge.”

A cui Viață este Sângele? A Trupului. A cărui trup? *„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* Trupul lui Isus a fost Trupul Cuvântului, Cuvântul S-a făcut trup. El a fost Cuvântul deplin al lui Dumnezeu făcut trup, iar în acel trup era o Viață care Se afla în Sânge.

Fratele Branham a clarificat aceste lucruri în mesajul „**Semnul**” din septembrie 1963:

„Sângele legitima, îl legitima pe credincios pentru că viața pleca, nu se mai putea întoarce înapoi, deci trebuia să aibă o parte chimică.”

Aici, fratele Branham vorbea despre faptul că evreii aduceau an după an mielul lor, acest lucru fiind stabilit de Dumnezeu Însuși pentru ei în grădina Eden. Acolo, El a sacrificat primul animal, a luat un miel și l-a înjunghiat ca să îi acopere pe Adam și Eva cu „haina însângerată” a mielului. De ce? Ca să facă ispășire sau o acoperire pentru păcatul lor.

Așadar, sângele mielului trebuia vărsat, dar în acel sânge era o altfel de viață, era

o viață diferită care nu se putea întoarce asupra închinătorului, ci avea să plece. Dar cum a ajuns închinătorul în această stare păcătoasă? El s-a născut în păcat pentru că s-a născut într-un trup hibrid. Voi v-ați născut într-o stare păcătoasă. Înainte ca să puteți spune un cuvânt rău, o minciună, înainte ca să fiți neascultători, voi erați deja într-o stare păcătoasă. De ce? Pentru că ne-am născut așa din pricina căderii. Și pentru că ne-am născut așa, trebuia dată o viață înlocuitoare; viața trebuia să părăsească sângele, iar sângele trebuia să rămână pe altar ca semn sau dovadă că prețul ispășirii a fost plătit, prețul fiind viața aceluia animal; viața lui trebuia dată ca preț al ispășirii.

„...viața pleca, nu se mai putea întoarce înapoi, deci trebuia să aibă o parte chimică.”

Mai clar, pentru că credinciosul nu putea să ia viața mielului asupra sa, trebuia să ia partea chimică fiindcă aceea reprezenta viața care era în sângele aceluia animal.

„El trebuia să aibă ceva ca și o vopsea, un sânge, o parte chimică ce arăta că viața a ieșit de acolo.”

De aceea, întotdeauna au existat stropiri cu sânge și sânge pe ușciorii ușii. Ce era aceasta? Pentru că închinătorul nu putea primi viața animalului, trebuia să existe o parte chimică ce arăta că viața animalului plecase. Dacă ar fi putut s-o primească, viața aceea ar fi fost semnul că în locul lor s-a dat o viață. Dacă viața mielului ar fi putut să se întoarcă asupra lor, ei ar fi avut viața care ieșea din sângele lui, acela ar fi fost semnul lor, dar pentru că acest lucru era imposibil, ei trebuiau să aibă ceva care dovedea că sângele a fost vărsat și că în locul lor s-a dat o viață. Așadar, ei trebuiau să ia partea chimică în care locuise viața și care era ca și o vopsea și s-o pună pe altar, să o stropească pe altar, pe ușciorii ușii. Sângele acela nu avea ceva semnificativ pentru că era un element firesc, dar dovedea faptul că fusese dată o viață. Aleluia!

„...o parte chimică ce arăta că viața a ieșit de acolo.”

Arăta că prețul vostru a fost plătit, ați îndeplinit cerința, ați plătit prețul, ați făcut ceea ce vi s-a cerut să faceți.

În continuare, fratele Branham a spus:

„Acum, Semnul este Duhul Sfânt Însuși. Semnul este Duhul Sfânt Însuși, nu

Sângele. Sângele a fost vărsat la Calvar, este adevărat, dar Sângele, așa cum este el, s-a întors înapoi în elementele din care provenea, la hrana din care trăia.”

Eu nu aş fi spus niciodată aceasta, dar profetul a prins o descoperire din Cuvânt, a înţeles din Scripturi că Sângele care a fost vărsat la Calvar a fost cel mai scump sânge care a fost vărsat vreodată. Acesta nu a fost sângele taurilor și al țapilor, al evreilor sau al neamurilor, ci a fost Sângele lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu a creat un Sânge pentru El Însuși, iar Viața din acel Sânge a fost Viața lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. Înăuntrul lui Isus Hristos era o Viață, o Viață a Sângelui, exista un Sânge creat în care era Viața Sângelui, iar Sângele acela curat, sfânt și nepângărit al lui Dumnezeu, care curgea prin venele lui Isus, trebuia vărsat pentru că fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate.

Așadar, în ziua aceea, pe Calvar a trebuit să fie plătit un preț pe care nu l-ar fi putut plăti nimeni niciodată, nici o mie de miei sau un milion de țapi nu ar fi putut s-o facă, ci numai Sângele lui Dumnezeu Însuși.

Fratele Branham a spus că Sângele acela fizic pe care L-a creat Dumnezeu, S-a întors înapoi în pământul Iudeii, a curs din venele Sale, S-a prelinș pe stâlpul pe care a fost răstignit și S-a infiltrat în pământ, întorcându-Se înapoi în elementele firești, naturale.

Dacă ar fi fost adusă ca jertfă de ispășire viața unei capre, viața aceea nu ar fi putut să vină peste noi, dar ar fi trebuit să avem un semn care să dovedească faptul că s-a adus acea viață pentru noi.

Aș vrea să explicăm lucrul acesta pentru că mulți tineri nu îl înțeleg. De-abia îl înțeleg și eu pentru că și eu sunt tânăr.

În trecut, dacă cineva voia să meargă cu autobuzul, trebuia să aibă un semn, iar pentru că nu voiau ca șoferii să poarte la ei sute de dolari și să fie jefuiți, au făcut ceva ce semăna cu o monedă. Astfel, călătorul trebuia să meargă la ghișeu din stația de autobuz și să cumpere monezile de care avea nevoie, acele monede reprezentând semnul că plata călătoriei a fost achitată și că poate călători cu autobuzul. Acest semn nu valora bani, ci dovedea că banii au fost plătiți deja, iar dacă cineva mergea la șofer și îi dădea câțiva dolari ca să-l ducă și pe el, acesta nu putea să-i accepte banii pentru că trebuia semnul care dovedea că prețul a fost deja plătit.

Așadar, călătorul trebuia să arate semnul, acesta fiind unul pe cursă sau două, trei, în funcție de distanța parcursă. Călătorul trebuia să plătească semnul, acesta urmând să dovedească faptul că prețul a fost plătit, iar când posedea acel semn se putea urca în autobuz. Dacă cineva era elev și nu avea bani, tatăl aceluia copil putea merge să plătească prețul. Nu el plătea, ci tatăl lui. În bunătatea lui, tatăl îi dădea copilului semnul că prețul a fost plătit, așa că copilul putea să urce în autobuz cu un semn pentru care el nu plătitise nimic, cu un semn pentru care nu avea nici un merit, fiindcă tatăl era cel care plătitise semnul. Dar când copilul arăta semnul, putea să ia autobuzul.

Acesta este semnul. Astfel, pentru că viața unei capre nu putea să se întoarcă peste închinător, ca să dovedească faptul că pentru el a fost dată o viață, închinătorul trebuia să aibă un semn, iar acest semn a fost sângele firesc, partea chimică a sângelui vărsat a aceluia animal. Preotul lua sângele și-l stropea pe altar, acesta fiind semnul fizic care dovedea că prețul pentru ispășirea lui temporară a fost plătit. Cred că am înțeles aceasta.

Dar când a murit Isus s-a întâmplat ceva pentru că El a plătit prețul corect. Tatăl nostru a plătit pentru noi prețul ca să mergem cu acest Autobuz de la Calvar până în veșnicie. El a plătit deja prețul, dar nu ne poate da Sângele, pentru că Sângele acela S-a întors înapoi în elementele din care a ieșit în urmă cu două mii de ani. Așadar, noi nu putem lua Sângele acela și să ne stropim cu El, nu putem lua acel Sânge și să punem o fâșie din El peste fruntea noastră, ceea ce înseamnă că dacă ar trebui să avem un semn firesc care să dovedească faptul că Sângele Lui S-a vărsat pentru noi, nu avem dovada că prețul a fost plătit. Dar noi trebuie să avem dovada că prețul a fost plătit, iar singura cale prin care putem dovedi că pentru ispășirea noastră a fost plătit un preț care să ne împăce cu Dumnezeu, este să primim Semnul care acum este Viața care a fost eliberată când a fost vărsat Sângele Său, Viața lui Dumnezeu care a ieșit afară, Viața din acel Sânge.

În ziua de Rusalii, Viața care fusese în Sângele Său S-a împărțit și a venit peste oameni ca niște limbi de foc, Acesta fiind Semnul nostru. Aceasta este Dovada că Cineva a plătit prețul pentru Răscumpărarea mea veșnică și eu o am.

Care este dovada voastră? O pot vedea? Nu o pot vedea, dar se manifestă în roadele Duhului, în Viața lui Isus Hristos. Noi nu putem vedea Semnul, dar putem vedea roadele Semnului. Semnul este atât de real pentru mine pe cât este de real faptul că astăzi stau aici, pentru că L-am primit și El a schimbat viața mea. Eu am

avut o experiență cu Dumnezeu. Voi nu o puteți vedea, dar puteți vedea roadele ei, iar Semnul este dovada mea că sunt salvat, că sunt răscumpărat, că am fost ales înainte de întemeierea lumii. Tatăl meu a plătit prețul și mi-a dat un Semn doveditor că plata a fost făcută.

Aici lucrurile devin foarte serioase, prieteni, pentru că fără acest Semn, voi nu aveți dovada, iar fără dovadă nu puteți avea parte de mântuire. Înțelegeți?

Voi puteți crede că prețul a fost plătit. Tatăl vostru poate merge la ghișeu de bilete și să vă cumpere toate biletele de care aveți nevoie timp de o săptămână, dar dacă în ziua în care trebuie să luați autobuzul nu aveți biletul, semnul, care să dovedească faptul că plata a fost făcută, nu puteți urca în autobuz.

Acesta este motivul pentru care nu mai există mântuire în denominațiuni. Acolo nu mai există botezul Duhului Sfânt. Nu există Semnul, nu există Pecetea lui Dumnezeu, Viața lui Hristos nu este acolo, a plecat, a ieșit afară, iar ei au intrat în întuneric deplin. Hristos a fost scos afară de acolo, de aceea Semnul nu mai este acolo. Acesta este adevărul! Aceasta nu este ură, nu este mânie; toate sentimentele din lume pe care le pot avea, nu poate schimba aceasta. Toată dragostea pe care o am pentru familiile care sunt în aceste sisteme, pentru prietenii pe care-i am acolo și cred într-un sistem fals, nu poate schimba faptul că fără Semn nu există dovadă că prețul a fost plătit. Lucrul acesta nu poate fi pus sub semnul întrebării, dar care este dovada voastră? Care este dovada voastră că prețul a fost plătit?

În mesajul „**Disperarea**”, pe care fratele Branham l-a predicat în seara zilei în care a vorbit „Semnul”, citim:

„În acest caz, semnul era sângele. Trebuia să fie aplicat în adevăratul înțeles al cuvântului pentru că era doar partea chimică, era tot ceea ce aveau ei deoarece era sângele unui miel, al unui animal. Așadar, viața care era în sânge, viața care ieșea afară, sângele fiind vărsat, nu se putea întoarce înapoi peste credincios pentru că era viața unui animal și vorbea numai despre un cuget bun și despre faptul că urma să vină Cineva, o Jertfă desăvârșită. Iar pentru a face o jertfă desăvârșită, Judecătorul suprem, Dumnezeuul cerului, a devenit Jertfa; Judecător, Juriu și Avocat. Înțelegeți? El a devenit Jertfa.”

Mai jos scrie:

„Viața care era în Hristos este Duhul Sfânt. Nu a treia Persoană, ci aceeași Persoană venind peste voi, în chipul Duhului Sfânt, ca Semn că plata pentru viața voastră a fost făcută și voi ați primit trecere.”

Noi putem spune: „L-am primit pe Isus Hristos, am primit Sângele Mielului”, dar trebuie să existe o Dovadă că am primit trecere. Noi putem încerca cât vrem să primim ceea ce a făcut El, dar dacă nu avem dovada că am fost primiți, totul este degeaba.

„Până când nu aveți Semnul, nu vă este permis să mergeți pe șosea, nu vă este permis să urcați în autobuz. Voi nu puteți merge până când nu prezentați acest Semn, iar Semnul este plata pentru voi. Semnul arată că Sângele a fost vărsat și aplicat vouă, prețul v-a fost aplicat vouă și astfel aveți Semnul că Sângele este aplicat în dreptul vostru și sunteți primiți. Înțelegeți acum?”

Noi știm că prețul a fost plătit, tot prețul răscumpărării și trebuie să înțelegem că atunci când a fost vărsat Sângele lui Isus, Acela a fost Sângele lui Dumnezeu care a cumpărat totul înapoi. Fiecare păcătos care urmează să ardă în Iazul de foc, a fost cumpărat de Sângele vărsat la Calvar, așa că putem spune că Sângele lui Isus care m-a cumpărat pe mine, l-a cumpărat și pe păcătos. A cumpărat căderea în păcat, a cumpărat totul din ceruri și de pe pământ; tot ce a fost creat a fost cumpărat atunci când a fost vărsat acel Sânge. Astfel, a spune doar: „Eu cred că prețul a fost plătit”, nu este suficient; nici a spune: „Accept prețul răscumpărării”, nu este suficient pentru că tot ceea ce a fost creat, fiecare păcătos a fost cumpărat în acea zi pe Calvar.

Așadar, nu este suficient să fim cumpărați de Sânge, ci trebuie să facem parte din cei puțini care sunt răscumpărați de Sânge, nu numai cumpărați. Iar dacă suntem răscumpărați de Sângele Lui, trebuie să avem o Dovadă că facem parte din acea răscumpărare, iar Dovada noastră este botezul Duhului Sfânt. Fără această Dovadă, noi putem pretinde orice.

Noi știm că la judecata de la Tronul alb va fi un grup care va spune: „Doamne, Doamne! N-am scos noi draci în Numele Tău, nu am vindecat noi bolnavii și nu am făcut multe lucrări mari în Numele Tău?” Ei au avut Numele potrivit, au avut Persoana potrivită pentru că se uitau la El, știau Cine era El, care era Numele Său și l-au manifestat lucrările, dar El le-a spus: „Plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii! Niciodată nu v-am cunoscut!” Aleluia! Noi nu putem simula botezul cu

Duhul Sfânt! Ori Îl avem, ori nu Îl avem.

Să citim mai departe din mesajul „**Disperarea**”:

„Acum arată că Sângele a fost vărsat și aplicat vouă, prețul v-a fost aplicat și voi aveți Semnul că v-a fost aplicat Sângele și ați primit trecere.”

Prieteni, aceasta este ceea ce contează cel mai mult. Nu ceea ce primiți voi, ci faptul că El v-a primit pe voi. Mai întâi, voi trebuie să primiți fără doar și poate ceea ce a fost făcut pentru voi, trebuie să acceptați prin credință că ceea ce a fost înfăptuit a fost pentru voi, că ați fost împăcați în trupul lui Isus Hristos și trebuie să acceptați faptul că acel preț de cumpărare v-a cumpărat și v-a răscumpărat înapoi la Dumnezeu. Da, voi trebuie să acceptați aceste lucruri, dar până când El nu primește credința voastră...

Amintiți-vă că lui Avraam i s-a dat un semn. El a fost socotit neprihănit prin faptul că l-a crezut pe Dumnezeu, dar a primit un semn și anume: tăierea împrejur. Deci, tăierea împrejur a fost semnul că Dumnezeu a primit credința lui.

Să citim mai departe din „**Semnul**”:

„Cum poate exista o jertfă mai desăvârșită decât Dumnezeu Însuși devenind Jertfă? Când Dumnezeu S-a făcut trup în propriul Său Sânge creat, aceasta fiind... singura cale prin care Viața lui Dumnezeu S-ar fi putut întoarce înapoi.

Pentru că toți ne-am născut prin sex, viața acestei lumi, această viață nu putea rămâne pentru că este deja judecată și osândită. Noi nu putem petici aceasta.”

De aceea, toate programele care există, lecțiile despre divorț, nu vor repara nimic. Trebuie să existe o Viață nouă, iar cea veche trebuie să moară. Nu există nici o cale să peticim aceasta, ci trebuie să vină la suprafață o Viață nouă. Nu există nici o modalitate de a repara acest lucru, de a învăța să fim un om mai bun, nu există nici un plan pentru noul an, pentru că nu va funcționa nimic.

„Nu există nici o cale prin care s-o putem face. Nu există nici o cale prin care să facem lucrurile mai ușoare; nu există nici o cale prin care să le facem să fie mai bune, pentru că trebuie să moară! Aceasta este singura cerință care există: Trebuie să moară!

Iar Înlocuitorul, Viața lui Isus Hristos care este Duhul Sfânt, Semnul lui Dumnezeu

trebuie să vină în voi; Dovada că voi ați acceptat Sângele Fiului Său, Isus Hristos.

Așadar, în zilele lui Luther se cerea „să crezi”, iar dacă cineva credea, era primit.

„În zilele lui Wesley se cerea „partea chimică a Sângelui.”

În zilele lui Luther, dacă cineva credea în Isus Hristos, primea trecere; în zilele lui Wesley era credința în partea chimică a Sângelui care a fost vărsat.

„Dar aceasta este ziua în care este cerut Semnul.”

Fratele Branham a spus că până atunci nu a putut predica mesajul „Semnul”. El a început să facă lucrurile foarte clare. Dacă ascultăm ceea ce a predicat în ultimii ani ai slujbei sale, vedem că a început să clarifice multe lucruri pentru noi. Astfel, ne-a spus că Duhul Sfânt care a căzut peste penticostali, nu a fost adevăratul botez al Duhului Sfânt, ci a fost restituirea darurilor. Botezul deplin al Duhului Sfânt a putut veni numai după ce au fost deschise Pecețile, pentru că Viața deplină nu Se putea întoarce înapoi câtă vreme Cuvântul era pecetluit. Când Cuvântul nu a mai fost pecetluit, Viața deplină a putut să Se întoarcă.

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus: „Neprihănirea a creat o cale pentru sfințire, sfințirea a creat o cale pentru botezul Duhului Sfânt, iar botezul Duhului Sfânt a creat o cale pentru Duhul Sfânt Însuși.” Nu într-o măsură, nu în parte, nu într-o revărsare a darurilor, nu într-un botez duhovnicesc, ci **acum este total diferit, acum Duhul Sfânt a fost eliberat pe deplin ca să se întoarcă înapoi în Biserică.**

Așadar, în zilele din urmă ni se cere un Semn pentru că acest Semn este disponibil.

Fratele Branham a spus: „Până acum nu am putut predica aceasta.” Mesajul acesta a fost adus în septembrie 1963. Ce eveniment major a avut loc înainte de septembrie 1963? Poate este evenimentul din februarie-martie 1963 când a fost luat sus într-o constelație de îngeri, după care s-a întors la Jeffersonville și a predicat deschiderea Peceților.

Atunci a avut loc o schimbare drastică, după care a putut predica mesajul „Semnul”. Astfel, vechile păreri despre mântuire, despre pecetluire, despre botezul cu Duhul Sfânt, toate trebuiau să pălească și să fie aduse în linie cu mesajul „Semnul”.

În „**Sărbătoarea Trâmbițelor**”, scrie:

„Duhul Sfânt a fost legat timp de aproape două mii de ani, de către aceste râuri denominaționale, dar va fi eliberat în timpul de seară, de către Mesajul timpului de seară. Duhul Sfânt din nou înapoi în Biserică.”

Acum fiți atenți la fraza următoare:

„Hristos Însuși, descoperit în trup de carne în timpul de seară. El a spus aceasta, a făgăduit-o.”

Ce a legat Duhul Sfânt? Fratele Branham a spus că Luther a avut parte de o scufundare în El și Wesley la fel, dar acum este plinătatea. De ce? Pentru că învățăturile, crezurile, dogmele, părerile denominaționale, interpretările greșite ale Cuvântului, plasarea greșită a unor versete, L-au limitat pe Duhul Sfânt, deoarece Duhul, Viața și Cuvântul sunt același lucru. „Cuvintele pe care vi le spun Eu, sunt Duh și Viață”. Cuvântul este Duh și Viață, ceea ce înseamnă că dacă nu avem tot Cuvântul, nu avem tot Duhul. La aceasta s-a referit fratele Branham când a spus. „...legat de râurile denominaționale timp de aproape două mii de ani.”

A fost legat în Efes, când a început să pătrundă înăuntru învățătura nicolaiților și a dat o interpretare greșită lucrurilor. Acest lucru s-a petrecut încă din zilele lui Pavel, pentru că el a spus că unii au început să învețe că învierea a trecut deja și au încercat să îi întoarcă pe oameni la tăierea împrejmur și la Lege. Aceste lucruri au crescut tot mai mult până când s-a ajuns în epoca Bisericii Tiatira, care a fost în întuneric aproape total, fără descoperire și fără Adevăr. Dar după aceea, au început să zidească înapoi prin neprihănire, sfințire și prin experiența rusalistică, pentru ca acum să ajungem la măsura deplină a Duhului Sfânt; ceea ce s-a revărsat la Rusalii se întoarce înapoi acum, pentru că ceea ce s-a revărsat la Rusalii, s-a revărsat înainte de începerea epocilor Bisericilor, deci înafara epocilor Bisericilor.

Fratele Branham a spus că epocile Bisericilor au început în anul 53 d.Hr, iar Duhul Sfânt S-a revărsat în anul 33 d.Hr. De aceea, noi trebuie să ieșim din această experiență a bisericilor și să primim plinătatea.

Aș vrea să citim încă o dată aceasta pentru că este o afirmație foarte adâncă:

„Duhul Sfânt a fost legat timp de aproape două mii de ani, de către aceste râuri

denominaționale, dar va fi eliberat în timpul de seară, de către Mesajul timpului de seară. Duhul Sfânt din nou înapoi în Biserică.”

„Din nou.” Când a mai fost în biserică? La Rusalii, în anul 33 d.Hr.

„Hristos Însuși descoperit în trup de carne, în timpul de seară. El a spus aceasta, a făgăduit-o.”

În anul 1964, fratele Branham a vorbit mesajul „**Încercarea**”, unde a făcut o altă afirmație adâncă:

„Noi nu căutăm semne ale cuielor.”

„Ei nu-L văd. Isus S-a întors. Unde este El?” Și continuă: „Noi nu căutăm semne ale cuielor. Noi căutăm Cuvântul făcut trup.” Iar dacă vedem Cuvântul făcut trup, vedem apariția Sa. Noi Îl căutăm sau Îl vedem?

În „**leHoVaH-Jireh**” din anul 1964, scrie:

„Doresc să credeți, să aveți credință. Acum să nu se mai miște nimeni în jur. Stați respectuoși! Vreau să vă imaginați că aici undeva, în fața voastră, stă Hristos înviat din morți. Odată, a trecut prin pereți, a mâncat pâine și a spus: „Atingeți-Mă, sunt carne și oase, apoi S-a făcut nevăzut dinaintea lor.”

El voia ca ei să-și imagineze o Ființă înviată stând în mijlocul lor. Ascultați ce a spus mai departe:

„El a făgăduit că în zilele din urmă va veni din nou în trup de carne, în trupul vostru, așa cum a făcut-o în zilele Sodomei.”

Aici, el a luat arătarea Lui în trupul vostru și a legat-o de zilele Sodomei, când Dumnezeu a venit ca să-i vorbească lui Avraam.

„Dumnezeu, care era în Hristos, manifestat acum în trup în Biserică Sa, Mireasa Sa. Vedeți, ei se unesc împreună pentru că este un timp al unirii. Bisericele se unesc, națiunile se unesc și Mireasa și Hristos se unesc. Vedeți, este timpul unirii.”

Ele nu așteaptă să se unească, ci se unesc. Acesta este timpul unirii și semnul.

Să mergem împreună la Ioan 14.15-17:

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;

și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Isus vorbea cifrat, dar acest cifru avea să fie clarificat în ziua de Rusalii.

El a spus: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.” La un moment dat se părea că El urma să trimită pe Altcineva, dar apoi a spus: „Acesta este Duhul Adevărului.” Este important să observăm că Duhul Adevărului este Duhul Sfânt, iar dacă Duhul Sfânt este Duhul Adevărului care a fost trimis să ne călăuzească în tot adevărul, cum ar fi posibil ca Duhul Adevărului să ne conducă într-un duh greșit și nu în Adevăr? Când ne este prezentat adevărul Mesajului orei, cum ar fi posibil ca Duhul Adevărului să spună: „Aceasta nu este adevărat!”? Dacă spune că nu este adevărat, înseamnă că nu este Duhul Adevărului, ci este un alt duh. Amin!

„și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Ei nu primiseră încă Duhul acela pentru că era în Isus Hristos, iar Isus a spus: „Voi îl cunoașteți, pentru că **El rămâne cu voi** (prezent) și **va fi în voi**.” Atunci, El locuia cu ei, iar în viitor urma să fie în ei. Atunci Cine este Acest Mângâietor? Hristos. Hristos este Mângâietorul.

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” (v.18-20).

Fiind profet cu tâlcuirea divină a Cuvântului, fratele Branham a spus: „În care zi? Ziua aceea este astăzi.” „Când va veni Mângâietorul ca să locuiască în voi, iar voi Mă veți vedea. Lumea nu Mă va mai vedea, lumea nu Mă poate primi, dar voi Mă veți vedea.” El nu Se referea la faptul că-L vom vedea cu acești ochi firești, ci la

faptul că-L vom vedea prin descoperire.”

În Ioan 20.19-21, citim:

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”

Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.

Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

Fratele Branham ne-a întrebat: „Cum L-a trimis Tatăl? Tatăl a intrat în El.”

„După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!

Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.” (v. 22-23).

Acesta este un verset ciudat, dar Îi mulțumim lui Dumnezeu că avem un profet.

Când a venit vremea să plece, Isus a spus: „Așa cum M-a trimis Tatăl, la fel vă trimit și Eu pe voi”, apoi a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!” Dar ei nu au primit acolo Duhul Sfânt, ci în ziua de Rusalii. Ceea ce le-a arătat El aici este faptul că Dumnezeu a suflat peste Adam suflare de viață, iar Adam a devenit un suflet viu. Atunci, urma să vină o suflare, un Duh, un Duh Sfânt. Când? După ce murim față de noi înșine, El trebuie să vină și să facă acea sămânță din suflet să trăiască. Este suflarea lui Dumnezeu. Cine va face aceasta? Duhul Sfânt. De unde provine? Din gura Sa, pentru că El este Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu, iar acel Cuvânt aduce cu Sine Viața. Astfel, când noi primim Cuvântul, primim Viața; El aduce Viața sufletului nostru și devenim un suflet viu. Morți pentru lucrurile vechi, dar pășind în înnoirea Vieții. Aleluia!

În Matei 16.13-19 scrie:

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din

proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Așa cum am citit deja în Ioan 20.22-23, El a suflat peste ei și a spus: „Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute”, iar aici, în Matei 16.19, vedem că El i-a dat cheile Împărăției lui Petru și i-a spus: „orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Este uimitor faptul că în ziua de Rusalii, când a venit Duhul Sfânt, ceea ce a venit la ei a fost Puterea de a ierta păcatele. Aceasta este ceea ce spune Scriptura.

Întrebarea care se ridică este: Cum funcționează aceasta? Este o întrebare mare, iar în continuare aș vrea să vedem ce ne-a spus profetul.

În mesajul „**Este răsăritul Soarelui**”, el a spus:

„Ca și în cazul mesajului „Căsătorie și despărțire”, despre care am vorbit zilele trecute, când Duhul Sfânt mi-a spus acele lucruri, eu am venit și vi le-am spus exact cum le-a spus El.

O femeie predicator a venit și m-a mustrat aspru, zicând: „Presupun că ocupi locul lui Dumnezeu!”

„Nu, doamnă”, am răspuns eu.

„Păi, le-ai spus că păcatul lor este iertat!”

„Unde?”

„Numai Dumnezeu are putere s-o facă!”

Vedeți, un alt fariseu.

Eu am spus: „Poate știi ce i-a spus Isus lui Petru și apostolilor, după ce el a avut descoperirea cu privire la Cine era El. Petru a spus:

„Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”, iar Isus i-a răspuns: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

... pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Aceasta este descoperirea divină a Cuvântului făcut trup. Dacă în ziua aceea, a fost trup prin Fiul, prin Mire, azi este trup prin Mireasă. „Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.”

Fratele Branham s-a întors la locul acesta și a spus: „Aceasta este descoperirea divină a Cuvântului făcut trup. În ziua aceea a fost trup prin Mire, iar astăzi este trup prin Mireasă. „Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.”

Biserica catolică a luat aceasta și a dat-o preoților lor, dar acest lucru este ceva firesc.”

Fratele Branham ne-a arătat că acest lucru nu este ceva firesc. „O, vecinul meu a fost rău cu mine și îl voi osândi pentru aceasta!” Voi nu aveți autoritatea să faceți aceasta, prieteni! Voi nu puteți spune: „Mi-ai dat un pahar cu lapte sau un dolar, iar eu îți voi da Viața veșnică!” Voi nu aveți autoritatea să faceți aceasta într-un mod firesc. Aceasta o face biserica catolică. Astfel, când cineva merge și își mărturisește păcatele, ei spun: „Ești iertat de păcatele tale!”, dar ei nu pot face aceasta pentru că este ceva firesc.

Iertarea păcatelor este o lucrare supranaturală, duhovnicească, este o iertare

supranaturală și nu are nimic a face cu mintea firească sau cu trupul firesc.

„Fiți atenți! Cuvântul descoperit în mod divin a făcut aceasta!

De aceea, El le-a spus să meargă și să boteze în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. El știa că ei știau Cine era El.”

Ce spunea fratele Branham aici? El a spus: „Nu este faptul că Petru ar fi spus: „Toate păcatele voastre sunt iertate, toate păcatele voastre sunt reținute!” Noi nu-l vedem nicăieri pe Petru mergând la cineva și spunând: „Te eliberez de păcatele tale!” Noi nu găsim așa ceva în Scripturi.”

Fratele Branham a spus: „Cuvântul descoperit în mod divin a făcut aceasta.

De aceea, El le-a spus să meargă și să boteze în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. El știa că ei știau Cine era El.”

De aceea, El a așezat în Scripturi confuzia. De aceea, a spus: „Mergeți în toată lumea și botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.”

De ce a făcut El aceasta? Deoarece, ca să vă fie iertate păcatele și să fiți eliberați, voi trebuie să ajungeți la descoperirea Cuvântului pentru ziua voastră.

Ei se ceartă și zic: „Este ceea ce a spus Isus sau ceea ce a spus Petru?” Petru știa ce a spus Isus, dar a intrat sub Puterea Duhului Sfânt care trebuia să-i conducă și să-i călăuzească în tot adevărul. Acela era Duhul Adevărului, iar Petru a spus sub călăuzirea Lui: „Pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus Hristos, pentru iertarea păcatelor voastre și apoi veți primi darul Sfântului Duh.” Astfel, păcatele celor care au ascultat au fost iertate, dar păcatele celor care au respins aceasta, au rămas. Cel ce face aceasta este Cuvântul descoperit în mod divin. Nu voi sunteți cei care hotărâți în dreptul unei persoane care vă place, nu este aceasta. Poate este vorba de cel mai bun vecin pe care l-ați avut vreodată, poate vă ajută zilnic, dar într-o zi vă întreabă despre nădejdea care este în voi, iar voi îi arătați calea spre mântuire și-i spuneți: „Pocăiește-te de păcatele tale, botează-te în Numele Domnului Isus Hristos și vei primi darul Duhului Sfânt.” Dacă primește aceasta și se supune Cuvântului, păcatele lui sunt iertate, dar Cel ce face aceasta este Cuvântul descoperit în mod divin.

În Marcu 16.15-16, scrie:

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

Aceasta este tot.

Acum, aș vrea să mă întorc la povestea pe care a spus-o fratele Branham în mesajul „Este răsăritul Soarelui”. El a predicat mesajul „Căsătorie și despărțire” și a fost muștrat de femeia aceea. În „Căsătorie și despărțire”, fratele Branham nu a spus. „Pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Duhului Sfânt”, ci a spus altceva. Haideți să vedem ce a spus el în această predică:

„Apoi voi încheia, prieteni. Voi puteți porni de la aceasta. Aceasta s-a petrecut când mi-a fost descoperit ceea ce vă voi spune chiar acum, de aceea, vă rog să nu treceți pe lângă.

Eu le vorbesc numai celor care ne urmează pe noi, celor care m-au urmat numai pe mine și acest Mesaj, nu celor de afară, ca să-mi fiți martori înaintea lui Dumnezeu cu privire la aceasta. Numai acestui grup!”

Aceasta este partea importantă pe care doresc s-o subliniez.

„...să-mi fiți martori înaintea lui Dumnezeu cu privire la aceasta. Numai acestui grup!”

Fratele Branham urma să facă ceva uimitor. În următoarele ore el avea să arate că o femeie putea să se recăsătorească în anumite condiții, că bărbatul putea să se recăsătorească și avea să arate starea în care se aflau ei, că trăiau în curvie, în păcat.

El a spus: „În aceste condiții... toate acestea au fost învățături false, aceste lucruri au fost îngăduite, însă este păcat, este curvie.” El și-a petrecut tot timpul așezând aceste lucruri și spunând: „Este greșit, este curvie, este păcat.” Apoi a ajuns la sfârșitul condamnării atâtor oameni care se aflau în adunare, dar această afirmație era numai pentru cei care-l urmau pe el:

„Eu le vorbesc numai celor care ne urmează pe noi, celor care m-au urmat numai pe mine și acest Mesaj, nu celor de afară, ca să-mi fiți martori înaintea lui Dumnezeu cu privire la aceasta. Numai acestui grup!”

„Acum noi ne regăsim în această neorânduială din pricina interpretării teologice greșite. Nu este așa? De aceea, voi, femeilor v-ați căsătorit a doua oară și la fel voi, bărbaților! Din pricina interpretării teologice greșite. Acum vreau să vă spun ceva ce mi-a spus El.

...

Voi credeți Aceasta ca fiind adevărată și credeți că vine de la Dumnezeu, iar prin legitimarea Norului Său și a Mesajului Său care m-a adus până aici, Dumnezeu mi-a îngăduit să vă las să mergeți în felul în care sunteți, dar să nu mai faceți! Mergeți înainte cu soțiile voastre și trăiți în pace pentru că timpul este târziu. Venirea Domnului este aproape. Noi nu avem timp să frângem aceste lucruri, dar să nu îndrăzniți să încercați să le faceți din nou! Eu îi vorbesc doar adunării mele. Dar dacă sunteți căsătoriți... Fiind o întrebare în Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu a adevărat pe munte faptul că pot spune ceea ce spun! Este o descoperire supranaturală, din pricina descoperirii Peceților. El a spus: „Lasă-i să meargă înainte așa cum sunt, dar să nu mai păcătuiască!”

Fratele Branham tocmai predicase „Căsătorie și despărțire” din Scripturi și condamnase faptul că femeile se recăsătoresc, osândise căsătoria în diferite circumstanțe, osândise totul, dar la sfârșit avea să le acorde o iertare a păcatelor. El tocmai le spusese că trăiau în păcat, dar după aceea urma să ierte păcatul lor. Însă pentru a avea parte de această iertare a păcatelor, ei trebuiau să slujească numai acest Mesaj; trebuiau să facă parte din Cuvântul descoperit pentru ziua lor deoarece Cuvântul descoperit este Cel care a făcut aceasta, descoperirea orei. Aceasta este sfințirea noastră, fiindcă suntem spălați prin Apa Cuvântului. Care Cuvânt? Cuvântul descoperit. Doar Cuvântul descoperit ne-a spălat astăzi.

Milioane de oameni erau prinși în această stare, în această situație, iar fratele Branham i-a osândit pe toți, în calitate de profet al lui Dumnezeu. Dar el nu a putut ierta păcatele tuturor, ci doar ale celor care urmau Cuvântul descoperit al orei. Cei care urmau Cuvântul descoperit al orei au intrat într-o condiție specială a Sângelui, în fața lui Dumnezeu, iar în acea condiție specială, păcatul curviei, de care erau vinovați, a fost iertat. Numai un profet putea face aceasta, prieteni! Nici un predicator, nici un alt om nu ar fi putut să facă aceasta, ci doar un profet al lui Dumnezeu putea să stea acolo și să spună aceasta. Iar el a putut s-o facă numai cu permisiunea dată de Dumnezeu.

Ce are a face credința în Mesaj cu aceasta? Scripturile spuneau că o asemenea trăire este curvie, iar ei au fost eliberați. „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

Cuvântul vine în fiecare generație, iar dacă este acceptat, sunteți salvați. Dar când este respins, sunteți osândiți. Aceasta s-a întâmplat în fiecare zi: în ziua lui Noe, a lui Avraam, a lui Moise, etc. Alegeți o zi, alegeți timpul, veacul, epoca Bisericii, alegeți-o pe care vreți și veți vedea că primirea acelei descoperiri însemna Viața, iar a o respinge însemna respingerea Vieții.

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul „**De ce păstori?**”:

„Acum, vreau să spun ceva pentru prietenii mei catolici care sunt aici. Eu am discutat cu preotul vostru sau poate nu cu preotul vostru, ci cu unul dintre preoții voștri catolici, iar el mi-a spus: „Isus i-a dat bisericii puterea să ierte păcatele, când a zis: „Celor ce le veți ierta păcatele le vor fi iertate, iar celor ce le veți ține vor fi ținute.” Acesta este adevărul, dar să vedem cum a făcut El aceasta, cum au urmat apostolii porunca Sa, nu așa cum procedează preotul azi.

Ce a făcut primul preot care avea cheile Împărăției, dacă vreți să-l numiți așa pe Petru? Cum a spus să facem aceasta? El a spus: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor, apoi veți primi darul Sfântului Duh. Pentru că făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu vostru.” Astfel, dacă Dumnezeu continuă încă să cheme, și pentru voi este valabilă aceeași experiență dacă urmați aceeași Prescripție.”

Așadar, el spunea: „Da, lor li s-a dat putere să ierte păcatele și li s-a spus că la cei la care le vor ierta păcatele, le vor fi iertate”, dar cum au făcut aceasta? Prin Cuvântul descoperit al aceluia ceas, prin Cuvântul făcut trup în ziua lor. Ei au făcut-o când S-a făcut Cuvântul trup. Când S-a făcut Cuvântul trup? În ziua de Rusalii, atunci când Stâlpul de Foc S-a împărțit în limbi de foc, iar ei au ieșit afară vorbind în limbi, așa că fiecare om prezent acolo auzea în propria sa limbă, când s-a ridicat Petru și a început să frângă descoperirea: „Acesta este ceea ce a spus profetul Ioel.”

„Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?” Vedeți, acolo avea loc o schimbare a timpului. Astfel, Petru nu a spus: „Mergeți la Templu și aduceți un miel de jertfă,

aduceți o porumbiță, pentru că aceasta este jertfa pentru păcat.” Dar ce a spus el? „Pocăiți-vă!” Ce era aceasta? Cuvântul pentru ziua sa. Petru era sub ungera Duhului Sfânt, predica sub ungera și arăta Cuvântul proaspăt pentru acea zi. „Înaintea ochilor voștri se împlinește ceea ce a prorocit Ioel.” Ce era aceasta? Cuvântul făcut trup. Unde? În cei o sută douăzeci de oameni care fuseseră în camera de sus. Care Cuvânt S-a făcut trup? Cuvântul din profeția lui Ioel. Iar oamenii au fost străpunși în inimă și au zis: „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?” „Pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus Hristos, apoi veți primi darul Duhului Sfânt.”

Cei care au primit porunca aceasta au fost mântuiți, dar cei care au respins-o au fost osândiți.

Acum ajungem la zilele noastre. Dacă aceasta este descoperirea pentru ziua de astăzi, atunci toți frații unitarieni sunt mântuiți. Au existat o mulțime de grupări care s-au format și care botează în Numele lui Isus Hristos, dar întrebarea care se pune este: Știu ei Cine este El? Știu ei unde este prezent El? Cunoscuți ei locul unde Și-a pus Numele?

Noi am ajuns mai departe pe cale și a fost descoperit mai mult din Cuvânt deoarece am avut un profet care s-a ridicat la fel ca Petru și a spus: „Aceasta este ceea ce s-a spus în Maleahi 4, aceasta este ceea ce s-a spus în Apocalipsa 3, aceasta este Apocalipsa 10” și așa mai departe. Astfel, dacă ei primeau ceea ce spunea el, el avea puterea să ierte păcatul curviei lor. Prieteni, eu nu pot explica aceasta, dar o cred. Aleluia!

În mesajul „**Încă o dată, Doamne**” din anul 1963, scrie:

„Eu i-am spus: „Dacă voi iertați păcatele în felul cum le iertau ei (apostolii), voi merge cu voi, pentru că Petru, cel care avea cheile, a fost întrebat: „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?” Și el a spus: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre.” Dacă voi procedați așa, voi merge cu voi.” Amin Acesta este Cuvântul; acesta este felul lui Dumnezeu de a face lucrurile.”

În „**Sărbătoarea Trâmbițelor**”, scrie:

„În Apocalipsa 11, vedem slujba lui Moise și Ilie. Ilie a chemat Israelul afară din tradițiile evreiești, la fel cum Mesajul Îngerului al șaptelea a chemat Mireasa afară

din tradiția pentecostală. Țineți minte! Moise și Ilie vor chema Israelul afară din vechea ispășire a sângelui mieilor, oilor și țapilor, a jertfelor, la adevărata Jertfă vie, la Cuvânt.”

Adevărata Jertfă vie este Cuvântul, nu Jertfa care a murit, fiindcă El a înviat și ne-a dat Cuvântul Său și El este Cuvântul.

„Iar Mesajul îngerului al șaptelea, sub aceeași Trâmbiță, aceeași Pecete, (Ce va face?), va chema poporul, Mireasa, afară din tradiția pentecostală și a lumii la Ispășirea originală, Cuvântul, Hristos în chipul Cuvântului Său, făcut trup printre noi aici.”

Ispășirea originală nu este numai cărțile care cuprind Mesajul. Ispășirea originală S-a făcut trup printre noi.

Acum aș vrea să citim împreună două pasaje din Scriptură, iar pentru aceasta vom deschide mai întâi la Matei 9.1-8. Încerc să merg mai încet pentru că devin atât de entuziasmat încât simt că zbor și din cauza aceasta citesc versetele prea repede.

„Isus S-a suit într-o corabie, a trecut marea și a venit în cetatea Sa.

Și iată că l-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!” (v. 1-2).

Aceasta i-a enervat pe fariseii la culme din cauză că ei aveau totul, aveau Scripturile, aveau ceea ce a spus Moise și știau că fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate. Dar iată că Isus S-a uitat la omul acela și i-a zis: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Când l-au auzit, fariseii și-au zis: „Unde sunt turturelele omului? Unde este țapul sau mielul lui? Unde este jertfa lui? Omul acesta nu s-a dus la preot și nu a respectat vechea rânduială!”

Dar acolo stătea Isus Hristos, plinătatea Cuvântului, a Cuvântului predicat de Moise; fiecare jertfă pe care a predicat-o el era acolo, iar Viața care urma să plătească prețul Răscumpărării era în sângele care curgea prin venele Sale; El stătea acolo în plinătatea Duhului Sfânt; El era plinătatea Vieții lui Dumnezeu în trup și stătea acolo uitându-Se la omul acela. Tot ceea ce a predicat Moise a ajuns în acest punct, iar ei se uitau la El și pentru că credeau în El...

Însă fariseii voiau să păstreze vechiul sistem, așa că ziceau: „Vom face lucrurile așa cum le-am făcut întotdeauna! Noi avem Cuvântul, avem Scripturile și am procedat tot timpul așa!” Dar ei ajunseseră într-un timp în care exista o schimbare a veacului, iar acolo stătea Isus Hristos, Cuvântul deplin făcut trup. El S-a uitat la omul acela pentru că le-a văzut credința. De ce a fost nevoie? De credință. „Voi sunteți mântuiți prin har, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.” (Efesenii 2.8).

Să citim mai departe:

„Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Și iată că unii din cărturari au zis în ei înșiși: „Omul acesta hulește!”

Isus, care le cunoștea gândurile, a zis: „Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?

Căci ce este mai lesne? A zice: „Iertate îți sunt păcatele” sau a zice: „Scoală-te și umblă”?

Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, – „Scoală-te”, a zis El slăbănogului, „ridică-ți patul și du-te acasă.”

Slăbănogul s-a sculat și s-a dus acasă.

Când au văzut noroadele lucrul acesta, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere.” (v.2-8).

Să mergem acum la Luca 7.44-50. Aici, El era în casa lui Simon și acolo a venit o femeie care l-a spălat picioarele și l-a uns cu mir:

„Apoi S-a întors spre femeie și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei.

Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.

Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.

De aceea îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin.”

Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!”

Cei ce ședeau cu El la masă au început să zică între ei: „Cine este Acesta de iartă chiar și păcatele?”

Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

„Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.” În ce credea ea? În Cuvântul făcut trup și manifestat înaintea ei. Tot ce spusese profetii Vechiului Testament și despre care scrisese Moise, tot Cuvântul S-a făcut trup, iar ea a recunoscut aceasta. Poate nu era capabilă să explice încât să fie înțeleasă de alții, poate nu era capabilă să poarte o discuție cu teologii, dar Ceva din interiorul ei știa că Acela era El. Pe partea cealaltă, predicatorul Simon, omul denominațional, a văzut Cuvântul făcut trup dar nu a făcut nimic pentru El: nu l-a uns cu untdelemn, nu l-a spălat picioarele, nu l-a dat sărutare, nu l-a prețuit.

Amintiți-vă Ioan 1.14: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Acesta era Cuvântul făcut trup, era împlinirea profeției, era Cuvântul manifestat pentru ceasul său, era Lumina pentru ziua ei, iar ea a venit la El. Dar nu a venit ca să vadă ce se petrecea în adunare, ci a căzut jos la picioarele Cuvântului făcut trup, a început să plângă și l-a spălat cu lacrimile ei. Ce era aceasta? Ea l-a recunoscut și a zis: „Aceasta este împlinirea Cuvântului, este Cuvântul pentru ziua mea, este Lumina orei, este Cuvântul manifestat”. Vedeți, ea Îl iubea, s-a pocăit înaintea Lui, l-a spălat picioarele cu lacrimile ei, le-a sărutat, le-a uns cu ce avea mai bun și le-a șters cu părul ei. Ce era aceasta? Ea a văzut Cuvântul făcut trup, a văzut Cuvântul pentru ziua ei și l-a dăruit tot ce avea. Toți banii ei erau investiți în cutia aceea cu mir și și-a folosit părul ca să șteargă toată murdăria, rușinea și respingerea Lui luând toată batjocura asupra ei. A plâns și s-a pocăit la picioarele Sale, iar El a privit-o și nu a spus nimic. Nu a spus: „Du-te și ia o porumbiță. Iată câteva monede pentru un miel, ia-l și du-te la preot!” Nu a zis nimic pentru că ea venise la locul potrivit, la Cuvântul făcut trup, la Cuvântul manifestat pentru ziua ei, iar când a venit la El și l-a recunoscut, predându-și toată ființa, El a privit-o și a spus: „Simone, păcatele ei care sunt multe, au fost iertate toate.”

„Cum poți face aceasta? Moise a spus...” Ceea ce spusese Moise stătea chiar înaintea ochilor lor; ea săruta ceea ce a spus Moise și plângea înaintea Celui

despre care vorbise Moise.

„Apostolul Pavel a spus...” Aceasta este ceea ce a spus apostolul Pavel. Aceasta este ceea ce a predicat el, ceea ce vorbea el. Noi plângem înaintea a ceea ce au spus Scripturile, plângem înaintea profețiilor, sărutăm, iubim aceasta și îi purtăm ocară. A cui ocară? A Cuvântului făcut trup, a Cuvântului manifestat, descoperit pentru ziua noastră, a lui Isus Hristos care vine să ia chip în Mireasa Sa care este arătarea Domnului în trup. Acesta este felul în care vine El: S-a strecurat înăuntru ca un hoț care vine noaptea. Unde S-a strecurat El? În trupul vostru. El S-a strecurat în taină în tabăra inamicului. Cum? În trupul vostru și al meu, în trupul Miresei din jurul lumii, este o venire tainică.

Când recunoașteți aceasta și veniți, voi nu veniți la un mădular al Miresei care spune: „Mărturisește înaintea mea!” Nicidecum, ci veniți la Cuvântul descoperit, la Cuvântul manifestat, la profeția care stă chiar înaintea ochilor voștri, iar voi o vedeți, o recunoașteți, o iubiți și vă pocăiți înaintea ei.

Prieteni, noi nu căutăm semnele cuielor, ci căutăm Cuvântul făcut trup. El va avea o Mireasă fără pată și fără zbârcitură.

În Apocalipsa 22.17 scrie: „Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Este formarea chipului Miresei, este venirea lui Hristos în Mireasă. Credința voastră v-a mântuit. Credința în ce? În același lucru care a mântuit întotdeauna pe oricine.

Ce i-a salvat pe cei din ziua lui Noe? Credința. Credința în ce? Credința în Cuvântul manifestat. Ce i-a salvat în ziua lui Moise? Sângele de pe ușiorii ușii? Nu! Dar ce i-a salvat? Credința în Cuvânt. Credința în Cuvânt i-a determinat să înjunghie mielul și să-i pună sângele pe ușiorii ușii. Ce a salvat-o pe femeia aceasta? Credința în Cuvânt. Nu Cuvântul pentru ziua de ieri. Niciodată nu a funcționat prin credința în Cuvântul pentru ziua de ieri, ci întotdeauna este credința în Cuvântul pentru ziua de astăzi. „...de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.” (2Tesaloniceni 2.13).

Cum vom fi mântuiți dacă am fost aleși mai dinainte? Prin sfințirea Duhului și credința adevărului. Nu prin negarea Adevărului, ci prin credința Adevărului.

În timp ce ne apropiem de încheiere, aș vrea să citesc ceva din mesajul **„Acuzația”**:

„Hristos este Mielul rânduit de Dumnezeu. Observați cât de potrivit a fost atunci, arătând că Ierusalimul înceta.”

Când spune că „Ierusalimul înceta”, fratele Branham nu se referea la faptul că Ierusalimul se evaporă în aer, ci la faptul că Ierusalimul era scaunul religiei pentru ziua aceea, acolo era Templul, preoția, trebuiau aduse o mulțime de jertfe, cea de dimineața și cea de seară; de trei ori pe an evreii trebuiau să vină înaintea Lui în Ierusalim. Ierusalimul era locul pentru Cuvânt în ziua aceea. Moise l-a indicat, apoi a venit Solomon și profeții, iar în ziua aceea, ei erau acolo și scaunul era în Ierusalim, ceea ce înseamnă că Ierusalimul era vechiul sistem bisericesc.

„Când? A fost valabil până în ceasul acela. Sângele mielului a fost în ordine până în ziua aceea, dar la răstignire a avut loc o schimbare. Vechea rânduală era încheiată. Există un sistem nou, iar Mielul era jertfit. Mielul de jertfă era pe pământ, iar ei îl osândeau și făceau ce trebuiau să facă. Așa este.

Slăvit să fie Domnul pentru că vedem acea Lumină cerească minunată în această zi din urmă, pentru că bisericile fac exact același lucru.”

Trebuie să recunoaștem că ceea ce s-a petrecut atunci, se repetă din nou acum.

„Până în ceasul în care religia organizată este osândită și va fi dovedit că a jertfit Cuvântul lui Hristos. De atunci încolo este Cuvântul și numai Cuvântul.”

În mesajul „Acuzația”, fratele Branham a spus:

„Eu acuz această generație pentru a doua răstignire a lui Isus Hristos!”

Prieteni, ei au trebuit să facă aceasta, au trebuit s-o facă! Nu exista nici o cale de mijloc. Când Cuvântul a fost prezentat astăzi, la deschiderea Peceților, trebuia să fie respins pentru că Moise a așezat în pustie un tipar, atunci când a lovit Stâncă de două ori. Deci, Hristos trebuia să fie lovit de două ori. Prima dată a fost lovit la Calvar, iar a doua oară a fost lovit atunci când au fost deschise Pecețile și a fost respins de sistemele denominaționale, când a fost respins Cuvântul, ei l-au răstignit din nou pe Fiul lui Dumnezeu.

Iar „...De atunci încolo este Cuvântul și numai Cuvântul.”

Fratele Branham încerca să ne arate o tranziție spre ceva. El nu a îndepărtat Sângele lui Isus Hristos care face Ispășirea pentru păcatele noastre și nu a

schimbat în nici un fel lucrarea de la Calvar, dar ne-a arătat că am fost multă vreme sub un anumit sistem, iar acum urma să aibă loc o schimbare.

La prima răstignire a avut loc o schimbare: vechiul Ierusalim a încetat, vechea formă religioasă a murit pentru că a existat o descoperire care a venit la suprafață. Atunci totul a trecut de la mielul nostru, de la țapul nostru, la Mielul lui Dumnezeu. Acest Miel era acolo și ei s-au uitat la El, dar acum, la sfârșitul epocilor, la sfârșitul timpului, El S-a întors în plinătatea Cuvântului Său; nu într-un singur trup, ci în manifestarea deplină a Cuvântului Său, în descoperirea deplină. La deschiderea Peceților, El S-a întors în măsura deplină a Cuvântului Său, iar când L-au respins, când L-au osândit și L-au răstignit, acest Cuvânt a fost pus în aplicabilitate deplină.

Ce voia să ne spună prin aceasta? El a spus: „Când a venit Isus Hristos, El era Fiul lui Dumnezeu. El a fost trupul fiesc, Mielul lui Dumnezeu care a îndepărtat păcatul lumii. El a fost rânduit și S-a născut ca să fie Jertfa.”

Evreii au ajuns în pustie, iar Moise a lovit Stânca pentru ca ei să primească apă din Ea, să primească Viață. Așadar, la prima Sa venire, acel Chip al lui Dumnezeu trebuia să fie lovit ca să primim Viață din El. Acest lucru fusese deja profețit și trebuia să se întâmple.

În trecut, ei trebuiau să meargă înaintea preotului, iar preotul trebuia să cerceteze mielul ca să fie fără cusur, noi știm aceste lucruri, pentru că trebuia vărsat sângele lui. Dar când a venit Mielul lui Dumnezeu, iar ei L-au respins și L-au răstignit, în clipa când preoțimea a respins acea Viață, ei au condamnat toată închinarea formalistă și L-au pus în aplicabilitate deplină. Dacă ei L-ar fi primit pe Isus Hristos și slujba Sa, El nu ar fi fost Mielul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că trebuiau să-L respingă. Dar când au făcut aceasta, când L-au respins, ei au condamnat propriul lor sistem și L-au pus pe El, pe Mielul însângerat în drept, în aplicabilitate deplină. Din momentul acela, nu le-a mai ajutat la nimic faptul că mergeau la Templu și puteau aduce ca jertfă o mie de țapi și un milion de miei fiindcă nu le ajuta la nimic. De ce? Prin faptul că însăși preoția din acea zi a respins această parte a Cuvântului, au osândit-o și au răstignit-o, ei au pus-o de fapt în drept, în aplicabilitate deplină, iar de atunci încolo, fiecare om trebuia să vină la această parte a Cuvântului pentru mântuire; trebuia să vină la această parte a Cuvântului pentru că numai așa se putea întâmpla ceva în viața lui.

Când pescarul Petru venea înaintea Domnului, el aducea porumbețele sale sau

dacă putea să adune destui bani, cumpăra un miel pe care-l aducea la preoții de acolo pentru că ei se aflau sub vechea rânduială a Ierusalimului. Preotul lua jertfa lui Petru deoarece Petru nu putea aduce el însuși jertfa. De ce? Pentru că exista o lege a lui Moise, exista o rânduială care trebuia urmată. Astfel, el venea la acel preot care era o parte esențială din împlinirea Cuvântului. El reprezenta un punct esențial pentru ca Petru să poată fi acoperit de sânge. Am înțeles? Fără acel preot, Petru nu putea face nimic pentru că preoția levită a fost ordonată pentru aceasta. Deci, preotul îl ajuta pe Petru; Petru își aducea mielul, iar preotul îl înjunghia și stropea sângele. Astfel, Legea era împlinită, iar Petru era primit. Totul a fost în ordine până când a apărut Isus, dar când a venit El, s-a schimbat totul.

După ce El a fost respins și răstignit, Petru s-a ridicat în ziua de Rusalii și a predicat, iar atunci, preotul pe care Petru trebuise să-l urmeze până atunci ca să poată fi mântuit, acum trebuia să vină el însuși la Petru ca să fie mântuit. Atunci, Petru nu a mai mers la preot pentru că sistemul vechi era mort, ci așa cum scrie în Fapte 2.47, „mulți dintre preoți erau adăugați la numărul lor.” (În traducerea noastră scrie: „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți”). Din clipa aceea, preoții au trebuit să vină la apostoli pentru că singura cale ca să poată fi mântuiți, era să vină la pescarul analfabet, la vameș, la oamenii aceia simpli și neînsemnați. De ce? Pentru că ei aveau cuvintele Vieții veșnice și le puteau spune celorlalți ce trebuiau să facă, iar când noi venim, credem și ascultăm, suntem mântuiți. Aceasta însemna schimbarea sistemului, a rânduielii.

Vă puteți imagina cât era de greu să fii preot în zilele acelea. Ei îl ajutau pe săracul și analfabetul Petru cu jertfa. Cât de bine s-au simțit ei pentru că puteau să-l ajute pe Petru și pe alte mii de oameni, dar iată că dintr-o dată s-a schimbat rânduiala, iar atunci ei au avut nevoie de pescar. De ce? Pentru că tot ce fusese în Hristos Isus, care iertase păcatele acelei femei și ale aceluia bărbat, era acum în Petru.

„Dacă poți să-i faci pe oameni să creadă...” Atunci era în Petru.

Apoi, trecem peste două mii de ani, timp despre care fratele Branham a spus că am avut tot timpul Mielul. Am privit tot timpul înapoi la Calvar, înapoi la Calvar, înapoi la Calvar, dar astăzi, Viața care a fost eliberată la Calvar, S-a întors înapoi acum. S-a întors înapoi în plinătatea Cuvântului, iar când preoția a respins acel Cuvânt, ei au încheiat vechiul sistem denominațional, al bisericilor, și au pus acest Cuvânt în aplicabilitate. Acum, preoții educați în seminar trebuie să vină la omul umil care nu are nici un curs în Scripturi. Astfel, ei spun: „Spune-mi despre profetul

acesta, spune-mi despre aceasta. Eu nu înțeleg de unde știi toate lucrurile acestea pentru că eu am fost toată viața la școală, dar nu am auzit niciodată așa ceva. De unde le ai?”

Pentru că sistemul s-a schimbat, teologii învățați în seminar trebuie să vină la omul smerit care nu a avut nici măcar o zi de curs biblic în toată viața sa și care nu ne poate spune cum trebuie pronunțat corect cuvântul grecesc, nici care este însemnătatea lui. De ce? Pentru că sistemul, rânduiala s-a schimbat, ei au pus acum Cuvântul în drept. Care Cuvânt? Cuvântul descoperit prin deschiderea Peceților a fost pus în aplicabilitate deplină. Acesta este locul în care trebuie să venim noi astăzi.

Să mergem în 1 Ioan 1.5-7:

„Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este că Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric.

Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.”

Când Ioan vorbește despre umblarea în întuneric, nu se referă la umblarea în murdărie și păcat, nici la cluburi de noapte și baruri, ci se referă la umblarea înafara Adevărului descoperit. A umbla înafara Luminii înseamnă să umbli în întuneric.

„Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.”

Câți dintre noi dorim să fim curățați de orice păcat? Pentru aceasta există o cerință: noi trebuie să umblăm în Lumină, așa cum El Însuși este în Lumină.

Aceasta înseamnă că Elisei este în Lumină. Unde este Lumina? Este Ea în voi? Atunci, El este în Lumină, iar prin botezul duhovnicesc în Trupul lui Isus Hristos, noi trebuie să umblăm în Lumină așa cum și El Însuși este în lumină. Cuvântul S-a făcut trup și Se face trup printre noi.

Acum, noi nu mai putem trimite oamenii la biserica baptistă, nu le mai putem spune: „Du-te în josul străzii și vei fi bine!”, pentru că nu vor fi bine. Poate ei își vor primi partea la judecata de la tronul alb, dar eu nu te voi trimite acolo jos. Dacă te iubesc, îți voi spune Adevărul ca să poți umbla în Lumină, așa cum și El este în

Lumină. Nu-ți voi spune că ești curățat de Sânge, deoarece, ca să fii curățat de Sânge, trebuie să umbli în Lumină așa cum și El este în Lumină.

Eu nu voi spune: „Vărul meu este bine, fratele meu este bine”, doar pentru că îmi place de ei. Poate ei vor fi bine la judecata de la tronul alb, eu nu știu, dar nu vreau să mă bazez pe aceasta și să spun: „Are o șansă acolo.”

Petru avea Ceva de care preotul avea nevoie. El avea descoperirea Cuvântului, iar când a predicat-o, toți cei care au crezut-o au primit iertarea păcatelor, în timp ce păcatele celor care au refuzat-o au fost ținute.

Acesta este felul în care a rânduit Dumnezeu lucrurile. Să nu vă temeți să depuneți mărturie! Unii oameni spun: „Nu vreau să fac aceasta pentru că nu vreau să hulească și să fie pierduți!” Nu acesta este felul în care lucrează Dumnezeu. Este calea Sa, iar Cuvântul Său instalează deja judecata pe pământ. Aceasta este calea rânduită de El. El le-a spus ucenicilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Cuvântul la orice făptură. Predicați Evanghelia! Cei care o vor primi, vor fi mântuiți, iar cei care o vor respinge, vor fi osândiți.”

Aceasta este ceea ce a vrut Dumnezeu. El a vrut ca Cuvântul Său să aducă judecata acum. El nu vrea ca noi să ne aprindem candela și s-o agățăm undeva. Ceea ce avea Petru era o oportunitate pentru oricine, iar ceea ce avem noi este o oportunitate pentru oricine. Noi știm că este numai pentru cei rânduiți mai dinainte, pentru cei aleși, dar o predicăm ca și cum ar fi pentru toată lumea. Nu vă temeți de Cuvânt, El va judeca ceea ce trebuie să judece pentru că a fost rânduit să judece. Noi trebuie să depunem mărturie și să fim respinși; trebuie să împărtășim ceea ce avem mai scump cu cineva iubit, iar ei trebuie să ne respingă și să ne scuie în față. Totuși, noi trebuie să facem aceasta pentru că Acesta este Dumnezeu care face o judecată dreaptă.

Poate ziceți: „Eu nu vreau să fiu respins!” Voi trebuie să fiți respinși! Aceasta este Biblia. Aceasta nu este vorbire laodiceană, nu este propovăduire laodiceană modernă, ci este Biblia. Cuvântul acesta trebuie să instaleze judecata pe acest pământ și El trebuie să judece drept. Iar dacă eu trebuie să predic de pe acoperișul casei pentru ca cineva să fie judecat drept, atunci o voi face pentru ca acela să fie judecat drept. **Dacă un singur suflet vine și primește iertarea păcatelor, este născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu și este pecetluit pentru Viața veșnică, atunci merită să fii scuipat de o sută de ori, să fii numit**

nebun, ignorant, dus cu pluta și să fii părăsit de toți. Pentru mine merită, prieteni.

Țineți minte: rânduiala s-a schimbat. Acum este Cuvântul și numai Cuvântul. El nu mai este în sisteme și în denominațiuni pentru că ele au intrat în întuneric total.

Fratele Branham a spus: „De ce urlă diavolul? Pentru că descoperirea Cuvântului este numai în Ea, în Mireasă.” De ce ne vor urî ei? Din pricina acestei descoperiri, dar numai aceasta ne va aduce mântuirea veșnică. Acesta este Cuvântul pentru ziua de astăzi. Indiferent ce credem noi, Acesta este Adevărul, iar eu doresc să fie pentru cineva. Vreau ca gura mea, trupul meu să fie o jertfă vie pentru ca cineva să poată vedea Lumina.

Ne vom opri aici. Mai am câteva notițe, dar nădăjduiesc că le voi putea aduce cu altă ocazie. Iar dacă nu voi mai putea predica, dacă toată rânduiala lumii se va schimba, slăvit să fie Domnul! Nu vă temeți de Adevăr fiindcă El vă va face slobozi. Numai Adevărul va face aceasta, de aceea, nu-L îndulciți, nu-L udați, nu-L face ceva ce nu este pentru că Acesta nu este un mesaj ecumenic, nu este un mesaj laodicean, nu este un mesaj blând, nu este un mesaj-lapte, ci este un Mesaj-carne pentru cei ce mănâncă numai carne, pentru vulturi. Prieteni, nu-L faceți mai domol, ci predicați Adevărul, predicați-L cinstit, curat, împărtășiți-L așa cum L-a dat profetul. Împărtășiți-L cinstit și adevărat și orice cade pe alături, trebuie să cadă pentru că Dumnezeu a rânduit deja ceea ce va cădea. Voi doar predicați Adevărul!

Pavel a fost bătut cu pietre, a fost lăsat aproape mort, dar s-a ridicat, s-a scuturat de praf și a mers mai departe în următoarea cetate și a luat-o de la început. L-au dat afară de acolo, a fost bătut, întemnițat, l-au eliberat din temniță și i-au spus să nu mai predice, dar el a spus: „Unde am rămas? La partea B? În ordine, vom continua cu partea C.” De ce? Pentru că el știa că în interiorul său exista Ceva, că avea Ceva în mâinile sale, Ceva ce oamenii nu pot obține din altă parte. Aceasta este tot! Cuvântul este numai pentru Ea, iar în ziua când ei au răstignit Cuvântul, ei L-au pus de fapt în drepturile Sale depline, în aplicabilitate deplină. Iar acum, dacă vrem să fim acoperiți de Sânge, este Cuvântul și numai Cuvântul. Eu nu-mi voi cere scuze pentru aceasta. Este lucrarea lui Dumnezeu! Nu este lucrarea mea și nici a voastră, ci este lucrarea lui Dumnezeu.

Unde este descoperirea Cuvântului? Numai în Ea.

Să ne rugăm. Amin!

